

213. ՀԻՄԱՐ ՏԵՐՏԵՐՆ ՈՒ ԱՐՁԸ

Մի գյուղի մոտ, ժայռի տակ, մի ճգնելու քարայր է լինում։ Մի օր գյուղացիները նկատում են, որ մի արջ եկել է մտել այդ քարայրի մեջ և դուրս չի գալիս։ Գյուղացիները, որովհետև ներքևից գնալու ոչ մի տեղ չի լինում, վերևից սկսում են հա՛յ-հո՛ւ անել՝ արջին քարայրից դուրս անելու համար։ Ինչ անում են, ինչ չեն անում, հնար չի լինում արջին հանելու։ Գյուղացիները մտածում ին, մտածում և գալիս այն եզրակացություն, որ արջը հասկացել է, որ այդ քարայրը ճգնելու տեղ է, եկել է ճգնելու Գնում են տերտերին բերում և ասում.—Տեր հայր սրբահոգի արջը ուղում է ճգնի, արի քեզ թոկով կախ տանք, գնա քարայրի մոտ, արջին օրհնիր, որ ճգնավոր լինի։ Տերտերը համաձայնվում է այն պայմանով, որ եթե ներքևից միրուքը շարժի, իսկույն հանեն։

Ամուր թոկով տերտերին գլուխնիվար կախում են ժայռից։ Երբ տերտերը հավասարվում է քարայրին, արջին տեսնելով, ըսկըսում է գեպի արջը խաչ հանել ու աղոթքներ մրմնջալ։ Արջը զայրանում է և տերտերի միրուքից բռնում, տերտերը թոկը շարժում է, իմաց տալով, որ ձգեցեք։ Վերևից մարդիկ քաշում են, ներքևից արջն է տերտերի գլուխը խտտում, այնքան ձգում, որ տերտերի գլուխը պոկվում է ու անգլուխ հանում են վերև։

—Ո՛ւր է տեր հոր գլուխը,—բացականչում են մարդիկ, դես-դեն ընկնում, բայց չեն գտնում։

—Տղերք, երբ տերտերին կախեցինք, գլուխը վրե՛ն էր, թե ոչ,—հարցնում է ժամհարը։

—Չենք իմանում՝ վրե՛ն էր, թե տչ,—պատասխատնում են հավաքվածները։

Ժարը կտրած, մարդիկ մեկին ուղարկում են տերտերի տունը,
 իրիցկնոջից իմանալու Երբ ուղարկած մարդը իրիցկնկանից հարց-
 նում է.— Իրիցկին, այսօր տեր հոր գլուխը վրեն է եղել, քեռ, ոչ,
 իրիցկինը պատասխանում է.— Այդքանը միտս չի գալիս, միայն
 այն եմ հիշում, որ առավոտը տեր հայրը աղոթք անելիս միբուքը
 տմբտմբում էր:

